

SLOVENE.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejeman veljá: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejeman veljá: Za celo leto 13 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na dom pošiljan veljá 1 gl. 20 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznauila (inzerati) se sprejemajo in veljá trispotna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.
Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.
Vredništvo je v Semeniški ulici h. št. 2.
Izhaja vsak dan, izvenem nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 196.

V Ljubljani, v soboto 28. avgusta 1886.

Letnik XIV.

Rusija, Carigrad, Solun.

Knez Aleksander ni vjet, temuč prosto potuje. Tako nam pripovedujejo včerašnji telegrami. Tisti, ki so kneza Aleksandra odstavili, niso svoje naloge dobro razumeli, ali pa, kar je verjetnejše, so poslednji dogodki v Bolgariji kolovodje in skrivne podpihivalce iznenadili, in tako sme knez prosto potovati.

Kakor znano, kneza Aleksandra so hoteli odpeljati že meseca aprila, a takrat jim je spodletelo, sedaj se jim je prvi trenutek posrečilo, pa znabiti le na pol. Ni prvokrat v zgodovini, da hočejo politične zagonetke na ta način rešiti, od okoliščin je odvisno, ali je tako dejanje več ali manj spretno izvršeno. Kaj pa sedaj? vprašali smo včera, za odgovor podali pa le ugibanja. Tudi danes toliko vemo, kolikó včera; ne vemo, je li knez res prost, kaj bode odgovoril na poziv naroda in vojne in kako se bode Rusija zadržala. Prav toliko in nič več gotovega ne vemo danes, razpravlja je naslov članka. Skoraj povsod moramo pristavljati: Če je tako, bode tako, če pa ni tako, bode pa drugače in vganili bodemo prav toliko, kakor tisti, ki vreme prerokuje — vselej se mora nekaj zgoditi.

Včera smo brali telegram iz Dunaja, ki pravi, da je Giers iz Francovih kopel dne 26. avgusta poslal ruskim poslanikom v inostranstvu okrožnico, s katero pojasnjuje položaj Rusije in naroča ruskim diplomatičnim agentom na Bolgarskem, naj ves svoj vpliv na to zastavijo, da se bode dogodek 21. avg. razveljavil. To pa zato, da se ne bode ruski kabinet na katero-koli stran sumničil. Konečno pa Giers izraža nado, da si bo knez razmere v Bolgariji k srcu vzel in se bo še enkrat prostovoljno odpovedal. Da, če se bode? Iz tega telegrama se menda bere med vrsticami, da je diplomacija račun delala brez krčmarja, t. j. v Petrogradu — morda tudi na Dunaju in Berlinu — če so se prej o tem kaj dogovorili in če ni Rusija kar na svojo roko delala. Menda se niso nadejali, da Bolgarski narod ni čeda ovac, ki tam čez plot poskače, kjer prvi oven. Sedaj bode pa treba ruskim diplomatičnim agentom na Bolgarskem napeti druge strune, ter z lepo, a če ne bode drugače, tudi z grdo bolgarski narod na

to pripraviti, da bode poljubil „ruskim dobrotnikom“ roko. To pa zato, da se ne bode ruski kabinet na katero-koli stran sumničil!

To nam pa nikakor ne kaže, da je visoka diplomacija podučena bila o tem, kaj se ima zgoditi na Bolgarskem; Rusija pa hoče le ostati pri tem, kar je bilo dosihmal dogovorjenega. Sklep nam pa kar v suhih besedah pové, kar Rusija želi, namreč knez, ki se je prisiljeno odpovedal, naj se sedaj prostovoljno odpové, potem se bode že dalo govoriti — z bolgarskim ljudstvom, t. j. Rusija hoče prosto roko imeti na vzhodu balkanskega poluotoka, vsak čas ji mora prosto biti, spraviti na površje zopet vzhodno vprašanje. Rusija hoče gospodariti na črnem morji — in po deželah, ki ležijo na jugu in zahodu tega morja ali posredno ali neposredno. Kaj pa Rusija v bližnji prihodnosti namerava, nam pa telegram iz Petrograda dne 26. avgusta naravnost pové: „Več ruskih častnikov pripravljajo se v Bolgarijo, in Stalicin bode prevzel vrhovno zapovedništvo nad Bolgarsko armado.“

Sedaj smo povedali, kar smo včera zvedeli najnovejšega, drugo kar pridenemo je le ozir na ravno minuli čas, pa kombinacije za bodočnost, ki so pa dostikrat podobne tistim hišicam, ki si jih otroci iz papirja narejajo.

18. septembra 1885 je buknil vstanek v Plovdivu, vsled tega se je združila vzhodna Rumelija z Bolgarsko. Srbski kralj Milan je bil razžaljen. Zarad tega je štiri dni potem postavil vojno in 13. novembra je vojsko napovedal. S prvega so zmagovali Srbi. 15. novembra je vzela glavna armada sotesko Dragomsko in desno krilo je šlo zmagoslavno do Trina. Bolgari so se umaknili do Slivnice. A sreča se je presukala; Bolgari so zmagali in podili sovražnika nazaj. 26. novembra je prestopil Aleksander srbsko mejo in 21. decembra so sklenili premirje v Pirotu. Po dolgih obravnavah so sklenili v Bukareštu mir 3. marca 1886. Srbija ni zgubila dežel, a mogla je priznati zedinjenje Rumelije z Bolgarsko. Vendar Aleksander ni živil miru in pokoja. Rusija, ki je precej od začetka protestovala zoper zedinjenje, tudi sedaj ni mirovala, in Aleksander je bil imenovan na pet let za gubernatorja vzhodne Rumelije. Ali knez se tega ni hotel poprijeti, in je kar naravnost rekel:

Vzhodna Rumelija je združena z Bolgarsko. To je bilo Rusom vendar preveč, da se oseba, katero so oni povzdignili na prestol Bolgarski, tako malo zmeni za svojega „varuha“ in gorki so mu bili od konca do kraja, ruska diplomacija pa je stanovitna in dosledna, odjenja, ko vidi, da ta pot ne pojde tako gladko, a stvari se loti zopet ob vgodnem času, dokler ne pride do svojega namena. — Po nesrečni krimski vojski so ji zmagovalci zaprli črno morje, a l. 1870 ob času strašne francosko-nemške vojske je Gorčakov rekel: „Ta pogodba ne veljá nič več“, in nihče ni imel kaj zoper to, ker vse se je balo ali pa potrebovalo Rusa. Letos nas je ruska diplomacija iznenadila, ko je izrekla: „Batum ni več prosto pristanišče“. In tako dela Rusija vedno, dokler ne doseže, kar namerava.

Ozrimo se nekoliko nazaj in pogledimo, kako je knez ravnal, da se je Rusom tako zameril. Komaj je bil imenovan za kneza bolgarskega, takoj je pokazal, da hoče vnanjo politiko voditi na svojo roko. Rusija je darovala in poslala malo brodovje po Donavi. Knez ni sprejel daru ter brodovje poslal v Odeso, rekoč, da je to zoper članek 52 Berolinskega miru, ki zabranjuje brodovje na Donavskih vodah. Iz tega je Rusija takoj lahko videla, da hoče knez voditi politiko zoper sanšefanski mir; a uprav ta mir je priznal veliko Bolgarijo, po katerem imata biti Donavski Vilajet (Bolgarska) in Plodivski Sandžak (Rumelija) združena vazalska država Sultanova.

Sanšefanski mir je bil preovržen po Berolinskem miru, kajti Rusija se je z bala žuganja Angleške in „poštene mešetar“ Bismark je imel tukaj tudi svojo roko vmes. Ta mir je Rusijo kolikor toliko ponižal in Battenberg je bil za ta mir. Pravno je sicer delal, a ne po mislih Rusije, toraj zaméra. Leta 1882 sprl se je z ruskim konzulom Hitrovom. Hitrov je bil odpoklican in ruska vlada je poslala Soboleva in Kaulbarsa, ktere je Battenberg v kratkem odpravil. Leta 1884 pokliče Ruska nektere ruske častnike v Bolgarski službi domov in namesto njih pošlje druge; knez je zoper to ugovarjal. Knez je sicer povsod prav imel, a Rusija je iz tega vendar čedalje bolj spoznavala, da z Battenbergom ne bode pometala. Dogodki v Plovdivu 18. septembra lauskega leta so pa popolnoma razdrli zvezo kneza Aleksandra z Rusijo. Vprašali bi lahko, ali je ve-

LISTEK.

Herbart Turjaški (1528—1575).

Spisal J. Steklasa.

(Dalje.)

Meseca avgusta leta 1565 napade namestnik Bosne, Mustafa Sokolović, bratranec velikega vezira Mohameda, meje Hrvatske, da pomore kaj od te strani Ivanu Žigi Zapoljskemu, sinu Ivana Zapoljskega. On se vzdigne z veliko vojsko, z 20.000 mož, proti Krupi, katero Valvazor nabroja med turškimi pomejnimi trdnjavami in ki je nekaj spadala pod oblast Ivanovcev, zdaj pa Zrinjskih grofov. Posadki 23 mož je zapovedoval Matija Bakić. On se je proti sovražniku dobro držal, čeravno se je na trdnjavo hudo streljalo. Ker je pa videl, da se ne bo mogel dolgo vzdržati, pisal je kranjskemu zboru za hitro pomoč ter poslal poslanca Herbarta in Zrinjskemu, Frankopan in Erdödiu. 16 dni je trajalo že obleganje, ali Bakić se je še vedno branil. Med

tem pa je potrošil tudi Mustafa strelivo ter moral poslati po novo v Banjaluko; cigani pa so mu obličali kremen s svincem, da ga je rabil za kroglice. Konečno pride pa tudi krščanska vojska v pomoč pod Joštom Gallenberškim, kranjskim upraviteljem. Kranjcev je bilo 3000 mož s tremi topovi in 14 čolni. Herbart sam pa je dopeljal 7000 vojakov. Postavili so se na drugi strani Une nasproti Turkom ter eden na drugega streljati začeli. Frankopan in Farafić, voditelja hrvatskih čet, poprosita Herbarta, da njima dá 1000 mož za prehod čez Uno, ali on ni v to privolil, ampak je zadržal svoje čete v taboru zarad opreznosti, a gotovo ne zarad bojazljivosti, kakor so Hrvatje trdili in našemu junaku oponašali. Herbart je bržkone videl, da se ne dá tukaj nič storiti, pa ni hotel ljudi zastonj žrtvovati, saj drugega razloga gotovo ni moglo biti, da bi se bil vzdržal boja sicer tako hrabri zapovednik slovenskih čet. Da bi bila morda kakšna nesloga zavladala med zapovedniki, o tem izvori tega časa popolnoma molče. Na ta način se hrabri Bakić se vé, da ni mogel v Krupi dolgo držati, ampak so Turki

že 25. februarja trdnjavo si osvojili ter jo spalili popolnoma, branitelje pa skupaj z ženami in otroci posekali. Bakić sam se je hotel rešiti čez Uno, ali vtopil se je revež.

Tako žalostno je končal ta hrabri branitelj Krupe. Turčin se pa vendar ni upal to leto vdariti čez Uno, kajti bal se je zbrane krščanske vojske, katero je videl na drugi strani pomejne reke. Kranjski stanovi pa so žrtvovali za ta pohod zastonj 10 tisoč goldinarjev.

Ko je l. 1566 Soliman oblegal Siget ter ga konečno tudi osvojil, bal se je Herbart tudi za Kranjsko, pa je zatoraj vse zapovednike na mejah k sebi poklical ter jim naročil, da pazijo na gibanje Turkov ter precej prijavijo, ko bi kako nevarnost opazili. Tudi kranjskim stanovom piše, da naj imajo vse v pripravi in da so na mejah straže dobro preskrbljene s potrebnimi stvarmi, kajti če Turki nadvladajo Hrvatsko, potem je tudi Kranjska zgubljena. Herbart sam se ni bal pri vsem tem nobenega truda, niti mu je bilo žal denarjev, ki jih je kot zapovednik večkrat trošil, saj je šlo vse za

dela Rusija, ali je vedel knez, kaj se snuje v Plovdivu? Knez je brzkone vedel za prevrat, le ga na tihem odobral; najbrž tudi Rusija vedela je zanj kolikor toliko, a ona je bila navezana na pogodbo, toraj ni mogla privoliti v prevrat, če tudi je prej tega želela; a knez se za to ni zmenil, on je sprejel ponudbo zedinjenja ter hitel v Plovdiv. Angleškega varstva je pač moral kolikor toliko gotov biti; na konferenci v Carigradu se je angleški poslanec William White res krepko potegnil za kneza Aleksandra.

O tem, kaj se je zgodilo na to v Bolgariji, da se je knez podvrnil sultanu, in o vojski med Bolgarijo in Srbijo, smo ravnokar govorili; povedali smo, da je bil knez imenovan na pet let za gubernatorja, kar so mu nekteri jako v poniževanje šteli. Knez pa je imel pri vladanji težavo nad težavo, ker nagajali so mu lastni ljudje, ki so se le na Rusko ozirali in čedalje drznejši postajali; tudi Srbija se je na vojsko pripravljala. Vse to je treba v poštev vzeti o presojevanji postopanja kneza Aleksandra.

Stavimo še vprašanje, ali se je knez odstavil s privoljenjem tistega velikega državnika ob Sprevi, ki ima pri vsih spletkah svojo roko vmes, ali brez njegovega vedeža? Telegram iz Francovih kopeli nam pové, da je bil pozdrav velemož, Giersa in Bismarka, izredno srčen... državnika sta si večkrat in prisrčno stiskala roke; kopeliščeni godci so zagodli avstrijsko, prusko in rusko himno. Kaj pomeni vse to? Nekaj že menda: Velemožje gredo na delo.

Kallay je šel v Serajevo, in v Serajevi je general konjice, baron Appel, na rojstni dan presvitlega cesarja pri slavnostnem obedu naglaševal, da prebivalstvo v Bosni prisrčno želi pozdraviti presvitlega cesarja na bosanski zemlji ter je sklenil z besedami, naj bi se spolnilo skoraj, kar je presvitli cesar v Požegi obetal. Takoj, ko se je zvedelo o prevratu v Sofiji, pisali so nemški listi (uradno ali neuradno?), da je sedaj po teh dogodkih v Bolgariji, mir v Evropi zagotovljen. Mar li nam je po tem takem pretela vojska? Toraj ni bilo vse prazno besedovanje, kar se je pisarilo o groznjah ruskih. Avstrija in Prusija znabiti bi bili radi vstregli Rusom in Bolgariji, a bila je nasproti oseba kneza Aleksandra, ki se je le bolj na Angleško naslanjal, na Rusijo se pa ni toliko oziral. Sedaj pa, ko so Bolgari sami odpravili svojega kneza, bode veliko lažje rešiti vzhodno vprašanje itd.

Tako govori brezsrčna diplomacija, ki se ne ozira niti na želje niti na potrebe ljudstva in dežele, ampak združuje in razdružuje države in dežele po svoji dozdevni modrosti in dostikrat le za to, da si nadležno vprašanje z glave spravi. Zato je toliko nerešenih vprašanj v Evropi, katere bode moral le silen meč presekat. Kristijana pa, ki veruje v previdnost božjo, tolaži misel, da državniki obračajo in obračajo. Bog pa — obrne; ker z vso svojo politično umetnostjo so nehote le orodje v božjih rokah. In — da se povrnemo na naslov — Solun (Saloniki)? Carigrad? Vse to in še mnogo drugoga so jugoslovanska in vzhodno-evropejska vprašanja, od katerih vemo sicer, kako naj bi se rešila v blagor ljudstev in dotičnih dežel, a kako se bodo rešila, kedo zamore kaj vedeti? Vse modrovanje je le ugibanje in ko se postavijo najlepše palače za prihodnost, sledi viharni udarec (n. pr. odstavljenje

Aleksandra) in — vse leži razrušeno po tleh. Kedo bode podedoval Turčijo? Podedovalo jo bode kakor upamo katoličanstvo, na krmilu naj že bode kedor hoče. Močno se upira prodiranju katoličanstva na vzhodu, po eni strani Grška zvižanost in potuhnjenost, po drugi strani pa Ruska sila in moč v zvezi s prekanjeno diplomacijo. Ali ne zgubimo vere in zaupanja; Bog je, ki vlada svet, Njemu služijo v dosego namenov pošteni in krivični.

Politični pregled.

V Ljubljani, 28. avgusta.

Notranje dežele.

„Kar mi hočemo, je zagotovljeno vladarstvo Nemcev v Avstriji“, vskliknil je nedavno velikonemški hrust dr. Kraus na shodu svojih volilcev, kjer jim je polagal račun svojega „hiševanja“. Nemci morajo toraj zopet na krmilo in pa še intabulirati se jim mora vladarstvo nad drugimi rodovi po daljnih in bližnjih pokrajinah mnogojezične Avstrije. To se pravi z drugimi besedami toliko, kakor nemško-liberalna stranka mora pričeti tako politiko v državnem zboru, da se bodo potem s pomočjo vlade druge narodnosti kar zatrle, ali pa že vsaj za zmirom na steno pritisnile. Kako srečna bi bila pač potem po nazorih tega modrijana Avstrija! Državnega dolga obilnih milijonov bi kar čez noč zmanjkalo, kajti dr. Kraus zavihal bi rokave, (kakor Becker znabiti?) ter rekel: gospoda pozor! državnega dolga ni več! Iz zakaj, za to ker so Nemci zopet na krmilo. Da tako ne bo nikdar v mnogojezični Avstriji, sprevidel je že vsak, ki ima količkaj razuma v glavi. Da bi ena narodnost gospodovala nad vsemi drugimi, in da bi se ji vse druge klanjale, če prav so jim enake pravice zagotovljene po članu XIX. državnih postav, na to še misliti treba ni, tisti časi so minuli. In vendar se dobé nemški listi, ki to idejo zagovarjajo, ki pravijo, da se je bomo Slovani navaditi morali, naj se nam še tako trpka dozdeva. No, počakajte malo; če prej ne, morda se je navadimo takrat, kedar bo v petek nedelja. Kakor sami veste g. Nemci, je pa do tje še jako daleč!

Dvestoletnica v Budapeštu v spomin oslobojenja Budimske trdnjave iz turških rok vršila se bo v navzočnosti presvitlega cesarja po sledečem sporedu: Dne 1. septembra dopoldne ob 10. uri prične se velika seja prestolnomestnega magistrata in madjarske zgodovinske družbe v veliki dvorani Budapeštanske akademije znanosti; vdeležili se je bodo tudi lahko vsi domači in tuji gostje. V tej seji predložila se bode dragocena monografija in pa spominska svetinja, kateri obe ste se zaradi te slavnosti napravili. Dne 2. septembra ob 9. uri bo slovesna služba božja v Budinski trdnjavi; opravljal jo bo knez-primas sam, oziroma morda tudi le škof Ipolyi iz Velikega Varaždina. Po službi božji odkrila se bo slovesno spominska plošča v trdnjavi na bastiji, kjer so Turke zmagali in bode pri tej priliki navzoče pozdravil župan, slavnostni govor imel bo pa mestni odbornik Aleksander Haras. Popoldne ob 5. uri imajo slavnostni banket. V nedeljo, t. j. 5., oziroma tudi v sredo 8. septembra nameravajo na Budimskem velikem (generalskim) travniku ljudsko veselico. Po glediških dajale se bodo pa ves teden slavnostne predstave.

Vnanje države.

Da človek na tem svetu nima slabših prijateljev, kakor so **lastni sorodniki** njegovi, se vse križem svetá trdi in menda ne zastoj, kajti ta resnica obsega vso človeško družbo od priprostega kmetiča, ki jo z matiko na rami ves prašen in truden zvečer

domu primaha, pa tje gori do sijajnih višav knežjega rodú, kjer ljudje zlate palčice — žezlo imenovano, mesto matik v rokah nosijo. Da je to res tako, potrdil nam bo prav rad knez Aleksander sam. V najbližnjem sorodstvu si je skovej z Rusom in Prusom; prvi ga je po svete pogнал, drugi ga je pa na cedilu pustil. V Berolinu so že križ če-zenj naredili in so djali: „Nič ne bo z njim! Prestol je zapravlil po svoji trmi, ker je imel kol v hrbtu, da se ni zadosti globoko klanjal pred Rusije. Prav se mu godi!“ Domu priti mu sicer niso prepovedali, toda čuti se pa prav dobro, da mu ne bi nihče pomagal, če bi se hotel še enkrat za prestol pogaati, raz kterega je po poslednjem prevratu padel. Ne Bismark in ne Viljem, nihče ne bo segal po kostanj zanj v žarjavico, ker si ravno nečeta z Rusijo spriditi ponovljenih dobrih razmer. Do dobrega sta oba prepričana, da bi Rus kratko in malo Aleksandra ne gledal dolgo na bolgarskem prestolu, če bi se ta drznil zopet ga zasesti. To vse pa Aleksander Battenberg tudi dobro vé in ugiba se, bode li Aleksander se zopet v nevarnost podal ter povrnil ali ne. Težko je res razločiti, kaj bi bilo boljše v obstoječih razmerah: klic bolgarskega naroda poslušati ter se povrniti, ali se odpovedati omahljivemu prestolu.

Polkovnik Kisialo, stotnika Dimitrev in Benderev, ki so se vdeležili zarote zoper **kneza Aleksandra**, so pobegnili in jih iščejo na povelje Panova, predsednika vlade. Ne gledé na vzhodno Rumelijo oglasile so se za kneza Aleksandra mesta Trn, Sistovo, Gabrovo, Plevna, Trnovo, Nikopoli, Vidim, Ruščuk, Silistrija, Rasgrad, Varna in Sumla. Nova vlada je menda po vsi deželi priznana. Izvemši Sofijo, kjer so bili boji po ulicah, ni bilo nikjer nepokoja, še manj prelivanja krvi.

Ruski vrhovni zapovednik na **črnem morji** dobil je povelje vse vojne parnike pripraviti za vožnjo. Ob enem došel je ukaz ravnateljstvu trgovinskega parobrodnega društva, ki ima svoje parnike na črnem morji, da jih mora neki določeni del pripravljenih imeti za prevoz vojakov. Princ Aleksander Oldenburški došel je prav ta čas v Odese, kakor pravijo, da se bo v morji kopal. Mogoče; žal, da tega nečejo vsi verjeti. So namreč politikarji, ki trdijo, da je prihod princa Oldenburškega v Odese v najtesnejši zvezi s praznim bolgarskim prestolom. Tudi to je lahko mogoče in ima že kolikor toliko podlage če tudi le navidezne. Z vsakim parnikom, ki iz črnega morja proti Bolgariji odrine, odpelje se po več ali manj ruskih častnikov, ki bodo ondi v vojno službo stopili. Osupljive te novice prav nič niso, kajti vsakdo se je moral nadjati, da če je Rusija rekla A, s katerim je v kakoršni že zvezi s prevratom v Bolgariji, rekla bo tudi še B in se bo za vojsko pripravila, če bi se kljubu dogovorom vendar-le ta ali ona velesila tam doli na Bolgarskem v zadeve vtikala, ki ji po ruskih mislih prav nič mari niso. Ravnokar je brzojav prinesel tudi novice, da je car po telegrafu domu poklical sedanjega vojnega ministra generala Vanovskega, ki se je tam nekje na Kavkazu zdravil v kopelih, in pa viceadmirala Šestakovega, ki si je po jutrovem mesta in pokrajine ogledaval. Obeh pričakujejo v najskrajnem času doma. Kljubu temu pa menda ne bo nobene sile, ker se je Angleška že vdala v svojo osodo rekoč: „Če je Avstriji in Nemeem prav, kar Rusi na Balkanu delajo, prav je tudi nam!“

Poraz na Bolgarskem je bil za angleško **teorijsko (Salisburyjevo) stranko** prava strela iz jasnega neba, tako jo je omamili. Lord Salisbury se je bil komaj dobro na Gladstonejevo mesto vsedel, pa je že začel misliti, kako bi se najuspešneje vstopil v stopinje bivšega lorda Beaconsfielda, ki je imel posebno veselje na Balkanu Rusom štrono mešati, kar se je le dalo. Sedaj, ko je zopet pri moči, mora se nad Rusom znositi, moga ga vgnati za vedno v kozji rog s tem, da ga osami, da ga nobena velesila več pogledala ne bo. Da bi se mu bilo to posrečilo, hotel se je pridružiti avstro-nemški zvezi; od tod so nastale tiste govorice, da je mesto Rusije stopila v

sveto stvar, za obrambo domovine. On je bil vedno pripravljen povsod pomagati, kjer je bila stiska. Na njegov poziv prihité v tabor najodličnejši možje njegove dóbe, namreč dva njegova brata, Ditrih in Veikehard, poslednji je bil že vojaški svetnik ter dobil pred enim letom od cesarja posebna napolila za obrambino vojsko na meji; potem Ivan Turjaški-Šumberški, baron Jošt Turn, ki se je odlikoval v tem pohodu, posebno pa kasneje v kmečkem puntu l. 1573, ter Ivan Kisl, poznani blagajnik za pomožno vojsko. S temi možmi se je Herbart posvetoval ter jim obljubil, da prevzame rad sam obrambo dežele, samo naj mu oni vojsko zberó in oskrbé, mesta po deželi vtrdijo, s hrano preskrbé, pa se potem podadó na mejo proti sovražniku. Vsi mu obljubijo, da bodo po svoji moči vse preskrbeli in po mogočnosti vredili.

Ali še poprej, kakor se je krščanska vojska zbrala, pride v Herbartov tabor turški pribežnik, Simon Sečić, ki je iz Udbine pobegnil ter trdil, da se more Udbina prav lahko osvojiti. Le tega pribežnika so Turki potem tako dolgo zasledovali,

dokler ga niso vjeli, mu glavo odsekali, jo s srebrom okovali ter jo za čašo rabili na vedni spomin maščevanja.

Izjava Simona Sečića mikala je Herbarta, ki je mislil vedno le na razširjenje mej proti Turški, toraj je zapovedal svojim ljudem, da se vzdignejo. V Zavalju, dve milji od Bihača in Repiča, prenoče. Drugi dan se odpotijo dalje, ali tu jih zastavijo graničarji ter jim svetujejo, da naj se ne podadó čez gorje, čez tako zvani hudičev vrt, kjer je toliko snega in blata, da ne bode mogla vojska dalje. Neustrašljivi Herbart za svojo osebo sicer ne bi bil popustil, ali na nagovor svojih svetovalcev se je vendar z vojsko povrnil nazaj do Repiča. Ta nevspeh ga je žalostil, pa da se ne povrne praznih rok, sklene v Bosno navaliti se. Drugi dan je bila Velika noč. Na ta dan (pa tudi še drugi dan) je razsajal po Bosni okoli Lušca, požgal do 300 hiš, pobil in vlovil mnogo Turkov ter se povrnil z velikim plenom nazaj v Bihač.

Kmaló za tem pa se je pripravljaj za drugi napad na trdnjavo Novi na reki Uni. Ker so se

bile med tem čete štajarske in koroške podale na Oggersko proti Solimanu, hotel je Herbart, da ima vsaj Kranjce v svojem taboru, pa jim je zatoraj naložil, da domá ostanejo zaradi obrambe mej ter sporočil vsem zapovednikom, da se zberó s konjico na Šentjernejskem polju. Hitro se zberejo, ostanejo tukaj tri dni, potem pa se podadó v Križ, da počakajo tukaj na daljno zapoved Herbartovo, ki je bil takrat na hrvatski meji blizu Turškega. Med tem se je posvetoval zaradi napada na Novi s Erdödiem, banom hrvatskim in Jožefom Tarnom v Topuskem, kjer so se bili sošli. Pošljejo se ogleduhi na vse strani in tudi vojska se vadijne proti omenjemu mestu. Izenada se sprimejo naši s Turki, ki so čakali v zasedi. Nekoliko vasi so zažgali in po kratki borbi zbežé Turki. V mestu so se vsled tega naglega napada preplašili in zapovednik trdnjave Proculab je prihitel sam pred mestna vrata, da se dogovori s zmagovalci zavolj mirú. On jim je precej prodal trdnjavo, samo da živ ostane. To se je našim čudno zdelo, pa so se posvetovali, kaj jim je storiti, in je li ni tukaj morda kako izdajal-

trocarsko zvezo Angleška. Na Angleškem so si namreč kar čez noč v glavo vtepli, česar so bili tudi nekteri ruski listi mnogo vzrok, da stališče Rusije v trocarski zvezi ni več tako trdno, kakor je bilo. In to si je hotela Angleška na svojo korist obrniti, ter je jela na Balkanu podpihivati bolgarskega kneza, da naj se za Rusijo nikari nič ne zmeni, ker Rusija tako drugzega ne namerava, kakor stališče spodnesti mu; na Avstrijo naj se pa le zanaša. Na ta način je mislila Angleška Bolgarijo spremeniti v basniški oreh, za kterege bi se bili po njenem računu Avstrija in Rusija stepili. Padec kneza Aleksandra mu je pa h krati vse naklepe in vse nade vničil, ter mu sedaj drugzega ne ostaja, kakor iz novoga začetni na razvalinah dosedanje svoje modrosti.

„Pester Lloyd“ ima natančno poročilo o *Aleksandru, knezu bolgarskemu*, katero se glasi: Vojaki, ki so hotli kneza braniti tisto noč, ko je bil vjet, so bili umorjeni. Knez Aleksander je dobil v petek 21. t. m. pismo, v katerem je bila razložena zarota, a smejal se je in pismo zavrgel. Zarotniki so zbudili najprej knezovega brata, ta se je jel pripraviti z napadniki. Na to se zbudil knez in gre na dvorišče. Nasproti mu stopi Gruev in pokaže na vojake. Knez se zamisli, potem pa reče: Ako me zapusté vojaki in častniki, ktere sem k zmagi vodil, potem nimam več v deželi opraviti. Podpisal je od-poved ter pristavil: Bog varuj Bolgarijo! Na dveh vozeh sta se odpeljala knez in njegov brat. Pred in za vozom so šli vojaki. Zarotniki so šli potem k Zankovu in metropolitu. Ob 5. uri zjutraj je imel metropolit zahvalno mašo. Ljudi so potem gnali pred ruski konzulat. Na balkonu je stal Bogdanov, ruski konzularni namestnik, na desni metropolit, na levi Zankov, v odzadij Gruev. Metropolit je ljudstvo blagoslovil, ki je pokleknilo. Ko so vojaki vstrelili pred cerkvijo, so se ljudje zbudili. Dokler se je to vršilo, ni smel nihče iz svoje hiše stopiti. V soboto in nedeljo so še pošiljali uradna pisma, na kterih sta bila podpisana Karavelov in Nikiforov, in od tod pride, da narod dolgo ni vedel, pri čem da je, in se je bralo, da Karavelov dela s Zankovom. Avstrijski in nemški konzul sta poslala posebne pismonoše do meje. A pridržali so jih, prišla sta nazaj; nemški konzul je šel k Zankovu, še le potem se je smelo kaj poslati. — Ljudstvo je bilo silo razjarjeno, ko je zvedlo, kaj se je s knezom zgodilo. Obéno mnenje se je takoj presukalo, a po deželi je bil razglašen obsedni stan. Kneza Aleksandra so že v Burgasu v spomladi hoteli prijeti, a takrat jim je spodletelo in knez je preiskavo potlačil, gledé na to, da bi bilo marsikaj na dan prišlo, kar bi velevlastim ne bilo ljubo.

Izvirni dopisi.

iz sv. Petra pod sv. gorami, 27. avg. (Zlata maša.) 1. septembra t. l. bode duhovni svetovalec in župnik, č. g. Martin Sevnik, obhajal svojo zlato mašo. Gospod zlatomašnik rodil se je 16. maja 1813 v Pišecah, v mašnika posvečen 31. julija 1836. Župnikoval je v naši župniji čez 27 let in si je v teku tega časa mnogo zaslug pridobil za cerkev in za svoj narod. Bil je zvest in marljiv dušni pastir in pri vsaki priložnosti pripravljen vse žrtvovati za blagor svojega bližnjega. Vsem domačinom in romarjem bo še v spominu, kako je gospod Sevnik olepšal romarsko cerkev Matere božje na sv. gorah, kako da je povzdignil to po celem slovenskem Štajarji znano božjo pot.

V političnem oziru koj začetkom svojega pastirjevanja nevpogljiv, neomahljiv boritelj našega toliko tlačenege Slovenstva na južnem Štajerskem. Da se

stvo našim namenjeno, da jih Turki zvbijo v trdnjavo ter potem z večo četo napadejo. Naši sklenejo med tem trdnjavo s silo vzeti. Kar se začuje glas, da se približuje Usraim beg, paša bosenski iz Hlivna z 800 janičarji in ravno tolikimi konjiki, pa da gré v pomoč Solimanu pod Siget. Turki v trdnjavi se vsled tega ohrabrijó, Herbart pa je komaj čakal, da napade trdnjavo, čeravno so mu njegovi svetovalci odgovarjali zarad nevarnosti, ki jim je od druge strani preti. On dá vkljub temu Novi zapaliti ter vdariti z razvitimi zastavami na došlega sovražnika, ki se ni niti najmanje tega napada nadjal ter bil tudi zarad neopreznosti popolnoma razbit. Herbart je vjel do 200 Turkov, med njimi tudi samega Usraim bega, kterege je poslal z vsemi dragocennostmi (zastavami, s zlatom in srebrom mešanimi sedli in mnogim drugim plenom) v Ljubljano, kjer je živel več mesecev kot gost Herbartov, a ne kot sovražni vjetnik. Kasneje ga je pustil domu za 30.000 cekinov odkupnine. Od Kranjcev pa je bil pri tej priliki vjet edini Kristof Abfalter ter v Carigradu odpeljan. Herbart in Turn sta dobila za to od cesarja pohvalna pisma, kajti čeravno je Siget pal

omika med prostim ljudstvom razširja, oživil je narodno čitalnico. Pri volitvah bil je vedno na svojem mestu. Dneva zlate maše se farani jako veselijo ter bodo tudi svoje storili, da pokažejo milemu dobrotljivemu starčku svojo udanost in hvaležnost.

Domače novice.

(Duhovske spremembe v Krški škofiji.) Za provizorje gredó gg. Jan. Sirnik k D. M. na Zili; Mat. Moser v Grades in Jan. Vaneček v Kamrče. — Prestavljeni so gg. Leopold Pazdera za kaplana pri glavnej fari v Celovci; Šimen Čemer za mestnega kaplana v Volfsberg. Na njegovo mesto je nastavljen Karol Rous za kaplana v Spodnji Dravberg; baron Askaniž Zucco pride za kaplana k sv. Hemi in g. novomašnik Franc Marinig za kaplana v Zgornjo Belo. — Umrla sta gg. Boštjan Smeričnik, Jarnej Majhar. R. I. P.

(Duhovske spremembe v Tržaški škofiji.) Čast. gosp. Ignacij Meško, kurat v Movraži, ostavi Tržaško škofijo in se premesti v Poreško. — Čast. gosp. Anton Nikolić premeščen je kot duhovni pomočnik iz Buzeta v Píčan, v Buzet pa pride novomašnik g. Ivan Kopač. — Razpisana je kuracija v Movraži do 16. septembra, župnija v Voloskem pa do konca septembra t. l.

(„Glas katoliške družbe“) za 1886 so izšli in se bodo te dni razpošiljali. Obsegajo 12³/₄ tiskanih pol in imajo mnogo različnega blaga podučnega in zabavnega. Kaj več o priliki.

(Srečno pod streho) spravili so te dni dom katoliškega društva rokodelskih pomočnikov. Bog daj še obilo dobrotnikov, da bo mogoče tudi notranjo opravilo brez skrbi oskrbeti!

(Kostenjaki) so našli v tleh pri Št. Jakobski cerkvi. Kopali so temelj novemu skadišču in to na ravno istem kraji, kjer je bilo nekdanje pokopališče okoli cerkve. Od tedaj bo toraj tudi kostenjaki.

(Osebnosti.) Deželni predsednik gosp. baron Winkler povrnil se je večeraj popoldne iz Logateca v Ljubljano. — Novoimenovani poveljnik žandarmerije gosp. Smetana prevzel je večeraj poveljništvo.

(Vojaška godba) domačega 17. pešpolka bo svirala jutri dopoldne ob 1¹/₂ 12. uri v zvezdi. Vzpered komadov je ta: 1. potnica; 2. ouvertura k operi „Wiljem Tell“, Rossinijeva; 3. „ob sinjem jezeru“, valček Millöckerjev; 4. fantazija iz opere „Stradella“, Flotow; 5. „brigantje“, četvorka Kovačeva; 6. „Vojni dogodki“, galop Straussov.

(Potres) ne ravno hud čutili smo sinoči proti 11. uri zvečer. Tudi v Slavini je bil, kakor se nam od tam poroča, sinoči ob 11. uri 5 minut potres.

(V spodnji Šiški) praznujejo jutri patronsko opravilo. Ako bo vreme tako lepo, kakor danes, bo gotovo vse polno mestnega občinstva, katero obišče navadno vsako leto pri pošteni zabavi „komarja“.

(Slovenska predstava) v korist dramatičnega društva v Ljubljani bode v nedeljo 5. septembra t. l. v Kamniku. Čitalnica Kamniška prepustila je brezplačno vse društvene prostore igralnemu osobju tukajšnjega dramatičnega društva v porabo in dela z vsemi silami na to, da mesto, sloveče

(l. 1566), vendar ta zmaga ni bila brez koristi. Cesar je pa še posebno Herbarta odlikoval, imenovavši ga za deželnega glavarja kranjskega po smrti Jakoba Lamberga (l. 1566). Le-ta služba pa je bila v tadanjih okolišnih do stroko težka, kajti z ene strani so vznemirovali deželo Turki, z druge strani domači nemiri zarad nove vere ter borba med velikaši in podaniki. Sicer pa je cesar s tem imenovanjem gotovo našel pravega moža, saj je bil Herbart na svojem mestu v vsakem oziru: hraber in vztrajen proti sovražniku; miren v svetu; požrtvovalen in goreč za domovino, in kar ga pred vsem diči: vdan v božjo voljo. Njegovi glasilki ste bili: „In manu Dei sors mea“ (V božjih rokah je moja osoda) in pa „Unvergessen gehaltene Treu“ (Vedna zvestoba). Vrh tega pa si je znal zadobiti s svojim ponašanjem zaupanje vseh podložnih ter si ga tudi vzdržati. In mož s takimi svojstvi je bil gotovo sposoben za tako visoko čast, on je bil zares pravi „deželni glavar“. Škoda je bila velika, da so ravno takrat Turki najhuje pritiskali na meje hrvaške in da je Herbart moral biti večidel na bojišču; pri vsem tem pa je dohajal vendar na posvetovanje, če

ob podnožji naših slovenskih velikanov tudi ta večer pokaže svojo žrtovalnost za prebujo narodne zavesti, narodnega ponosa. Dramatičnemu društvu moramo pa čestitati, da so naše narodne čitalnice ideje, ki je bila pred letom dni priobčena v naših časopisih, tako hitro poklicale v življenje. Ta pot je edina, ki nam osnuje v slovenski Ljubljani — slovensko stalno gledališče. Začetek je težak, a storjen je.

(Pevsko društvo „Slavec“) priredi v nedeljo dne 5. septembra v Ljubljanski čitalnici veliki koncert, pri katerem bode sodelovala vojaška godba baron Kuhn, gg. Meden in Pucihar. V soboto večer 4. septembra bode se pa pričelo isto tam keglanje na dobitke in bode trajalo do srede (8. septembra) zvečer; pri koncertu bode tudi loterija in to vse na korist društvene blagajnice. Gg. prijatelje in podpornike društva najuljudneje prosi podpisani radovoljnih dobitkov za loterijo, kateri naj se blagovolijo društvenem predsedniku Jos. Vidmarju, prodajalcu dežnikov na Starem trgu poslati, ali pa naznaniti, da bode on ponje poslal. Natančnejši spored priobčimo v teku tedna.

Odbor

pevskega društva „Slavec“.

(Okradel je) nekdo za železnici med Zidanim mostom in Ljubljano barantača z voli, Franca Vesela. Mož je kupoval v Laškem trgu in Zidanem mostu vole za Tržaške mesarje. K sreči je bil od štirih tisoč goldinarjev že vse zakupil, do ostanka 170 goldinarjev, kterih se je lopov polastil.

(Kolera) se je zopet oglasila v Travniku pri Ložkem potoku. Zboleli so trije 23. in drugi trije 24. t. m., vsi v Travniku. Na Gori blizo Ložkega potoka je nekdo umrl za kolero 25. t. m. in 26. zopet nekdo obolel v Travniku. Za kolero zbolelo je toraj na Kranjskem od 9. t. m. do sedaj 12 oseb; 5 jih je umrlo, 7 se jih še zdravi.

(Pozor!) Volilce Ptujkega okraja opozarjamo, da se zbira jo na dan volitve v ponedeljek, 30. avgusta ob osmih zjutraj v „Narodnem domu v Ptuj. Šmarijskega in Rogaškega okraja volilci pa se zbira jo v gostilni pri gospodu Janezu Ogrizku v Rogateci.

(Z Dobrne) se nam 27. avgusta piše: Letos sta oba tukajšnja grada prišla v druge roke. Grajščino „Dobrnic“ je v vzpomladi prevzel gosp. baron Codelli iz Gorice; „Novi-grad“ pa je te dni kupil g. Dub z Českega. Prvo posestvo je do letos imel g. pl. Zeidler, a drugo g. Osejevič Kohan iz Odesse; oni se je preselil v Gorico, ta pojde na Dunaj. — Danes čujemo zopet strelbo topov pri vojaških vajah na Ptujskem polji, kakor večkrat, ako veter od ondot proti nam vleče.

(Velikanskega polipa) so zapazili, kakor poroča „Laib. Ztg.“ v Medolinskem zalivu pri Pulji. Težo njegovo cenijo do 300 kil. Polip je podmorska žival z več jako dolgimi rokami, repu podobnimi; nevaren je posebno vsim, ki se v morji kopljejo. Ribiči ga skušajo vjeti, a ni se jim še posrečilo.

(Socijalistov) so v Celovcu in v Tergu zapri precejšno število; tako se poroča „Laib. Ztg.“ — Večinoma so bili udje koroškega delavskega bolniškega društva. Vodja jim je bil nekov Goepfhardt. Največ med njimi je baje mizarjev, čevljarjev in krojačev.

so mu le okolnosti dopustile, ter ni nikdar propustil, da ne bi prišel v sednice, kadar se je razpravljalo o važnih zadevah. Kadar pa to ni bilo mogoče, obravnaval je s stanovi važna vprašanja pismeno. Tako je bil leta 1567 in 1568 na meji proti Turkom, kar je v zapisnikih sednic omenjeno, ker prosi stanove za pomoč in denar, ki ga potrebuje nemška in hrvatska vojska. Ravno tako prosi tudi za Senjsko posadko, kateri je primanjkovalo potrebnega. L. 1568 so ga stanovi podpirali s precejšnjimi svotami za vojake, ki so se pritoževali zarad neizplačanih denarjev, ter jih na ta način pomiril. Najbolje se vidi, kako so ga stanovi cenili, ko so se obrnili na nadvojvodo Karola, da naj bi dovolil, da more Herbart opravljati dve službi, namreč deželnega glavarja kranjskega in zapovednika na hrvaški meji. Za velike zasluge za deželo in neutrudljivo njegovo delovanje odločili so mu stanovi kranjski 200 cekinov, ktere so mu podelili v svečani sednici, ko se je povrnil z granice. To je bila takrat navada, da so deželnim glavarjem za zasluge njihove dajali taka darila.

(Dalje prih.)

Telegrami.

Lvov, 27. avgusta. Knez Aleksander je došel s svojim bratom, princem Fran Josipom danes ob polu treh tu sem. Na kolodvoru so ga pričakovali železniški prometni vodja Sladovski, policijski vodja Krzaczkovski in dvorni maršal baron Riedesel. Ljudstvo ga je naudušeno pozdravljalo. Knez je objel in poljubil barona Riedesela. Zapustivši kolodvor zahvaljeval se je občinstvu za navdušeni sprejem. Neka deklica podala je ginjenemu knezu šopek ovetlic.

Lvov, 27. avgusta. Bolgarskemu knezu v čast priredili so bakljado. Pred knežjim stanovanjem mu je ljudstvo živahno „Hoch“ in „Slava“ klicalo. Mnogo hiš je bilo razsvitljenih. Popoldne je obiskal kneza korni poveljnik, general vojvoda Württembergski.

Lvov, 28. avgusta. Bolgarski knez bo še le danes po noči odpotoval. Govori se, da se odpelje v Bratislavo.

Lvov, 28. avg. Bolgarski knez Aleksander odpotoval je ob 2 popoldne s posebnim vlakom na Rumunsko.

London, 28. avgusta. Spodnja zbornica je zavrgla s 304 glasovi proti 181 Parnellov dostavek k adresi. Vsi listi svetujejo knezu Aleksandru, naj se nujno povrne v Sofijo.

Carigrad, 27. avgusta. Iz Filipopelja se poroča, da je odšel poveljnik rumelijskih čet, polkovnik Madurov z dvema polkoma in pol baterije v Sofijo, knezovi stranki v pomoč. Samo 3500 vojakov je priseglo zvestobo revolucijonarni vladi; vsi drugi so se uprli.

Vodstvo družbe ss. Cirila in Metoda v Ljubljani

Vplačali so:

Podružnica v Selsih	28 gl. 60 kr.
Senoška podružnica	105 " 13 "
Mokronška podružnica	41 " — "
Prva ljubljanska podružnica	1000 " — "
Č. g. A. Zamejic, kanonik v Ljubljani	100 " — "
Č. g. M. Hočevar, župnik pri sv. Petru v Ljubljani	10 " — "
Č. g. I. Klemenčič, profesor v Ljubljani	10 " — "
Č. g. M. Malenšek, kaplan pri sv. Petru v Ljubljani	2 " — "
Šišenska podružnica	70 " — "
Celjska podružnica	475 " 77 "
Neimenovan dobrotnik v Ljubljani	100 " — "
G. dr. F. Celestin, profesor v Zagrebu	10 " — "

D. J. Vošnjak,
blagajnik.

Umrli so:

26. avgusta. Reza Železnikar, črevljarjeva hči, 3 leta, sv. Florjana ulice št. 48, Bronchitis. — Mihael Bajt, bivši strugar, 61 let, Poljanski nasip št. 48, vsled raka. — Rozalija Beck, ranocelnikova vdova, 63 let, Kladezne ulice št. 18, jetika.

Tuji.

26. avgusta.

Pri **Maltcu:** Esinger, trgovec, iz Monakovega. — pl. Ernst Hagen, trgovec, iz Iserlohne. — Steiner, Kupeček, Steinmassler in Lateke, trgovci, z Dunaja. — Tscherno, trgovec, iz Kočevja. — Jos. Schaschl, e. k. inženir mornarice, s soprogo, iz Pulja.

Pri **Stonu:** Dr. C. Frankfurter, uradnik, z Dunaja. — Saus in Jamnitz, trgovec, z Dunaja. — Vinc. Rancinger, inženir, iz Carpana. — Jurij Musina, zasebnik, iz Neusteina. — F. Reitharek, trgovec, iz Tržiča.

Pri **Tavčarji:** Sigm. Lieser, tovarnar, z Dunaja. — Ant. Lackner, duhovnik, iz Kočevja. — Janez Holzmayer, e. k. stotnik, s soprogo, iz Gorice. — Alojz Camus, trgovec, iz Pazna. — Frane Kokole, zasebnik, iz Pulja.

Pri **Bavarskem dvoru:** Detela, posestnik, z družino, iz Doba.

Pri **Južnem kolodvoru:** Štefan Weiss, trgovec, z Dunaja. — Janez Jalarič, trgovec, iz Ptuja. — Josip Briti, profesor, iz Rima. — Aristide Conte, zdravnik, iz Rima. — Litscher, zasebnik z družino, iz Trienta.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje		Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
		zrakomera v mm	teplomera po Celziju			
7. u. zjut.	735-44	+17.4	sl. vzh.	jasno		
27. u. pop.	735-46	+24.5	sl. vzh.	del. jasno	0-00	
9. u. zveč.	736-28	+20.0	brez v.	oblačno		

Zjutraj jasno, čez dan tu pa tam nekaj oblakov; zvečer se je na vzhodu bliskalo. Srednja temperatura 20.6° C., za 3.0° nad normalom.

Izdajatelj in odgovorni tiskar Josip Jerič.

Dunajska borza.

(Telegrafirano poročilo.)

28. avgusta.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	84 gl. 90 kr.
Sreberna " 5% " 100 " (s 16% davka)	85 " 45 "
4% avstr. zlata renta, davka prosta	118 " 30 "
Papirna renta, davka prosta	101 " 75 "
Akcije avstr.-ogerske banke	863 " — "
Kreditne akcije	279 " 30 "
London	126 " 35 "
Srebro	— " — "
Francoski napoleond.	10 " 00 1/2 "
Ces. cekini	5 " 95 "
Nemške marke	61 " 82 1/2 "

Izborna

boteljska bela vina!

Zarad preselitve deželne vinorejske šole iz Slapa v Vipavi v Grm na Dolenjsko, prodaja podpisano vodstvo sledeča izborna bela boteljska vina po znižanih cenah:

Rénski rizling l. 1879 po 50 kr. boteljka
Rulandec " 1881 " 50 " "
Cesarsko vino " 1884 " 50 " "

Boteljka drži stari polič.
Naročitve sprejemajo se le do konca septembra t. l.

Plačilo proti povzetju. (1)

Vodstvo deželne kranjske vinarske in sadjarske šole na Slapu pri Vipavi.

Podpisani si vsojam vsej visokočastiti duhovščini in velečastitim gospodom farnim predstojnikom vljudno priporočati svojo

zbirko izgotovljenih cerkvenih posod in orodij

v vsih slogih in tvarinah. Posebno v bizantinskem in gotskem slogu izvršene monštrance, ciborije, kelihe, svečnike posrebrene in rumene; isto tako tudi svetilnice in kadihnice, zvezde, križe vsake vrste, male s stojalom in za bandera, pušice za sv. olje, krstne posode, lepe in cene krožnike iz medenine in cinaste. posodice za vino in vodo pri sv. maši, škropila itd.

Tudi imam v zalogi strelovode z ostjo iz platine in bakrene vrvi za odpeljavo strele v tla.

Stare reči popravljam, posrebrim in pozlatim v ognji in ne drago.

Naročila izvršujem kar najhitreje je mogoče in si vedno prizadevam visokočastitim gospodom naročilec najbolje postrčiti.

Henrik Zadnikar, (1)

pasar in srebrar v Ljubljani, sv. Petra cesta št. 17.

Kmetijski stroji

iz najslavnejših tvrdk po tovarniških cenah in to: mlatilnice na róko in na vrtilo, trijerji, čistilniki, slamo-reznice, robkalnice, stroji za sekanje repe, drobljivci, vsake vrste in velikosti; sesalnice in brizgalnice, ter za jesen stiskalnice za vino in mošt, kakor tudi obiralnice za grozdje itd.

Tistim poljedelcem, kateri bi se ktere teh prekristnih strojev in orodij radi omislili, pa jih ne morejo takoj plačati, dovoljujejo se daljši plačilni obroki.

Šivalni stroji

dobivajo se ravno tu vsake vrste na zbiranje kakor tudi blagajnice, v katerih so spravljene reči pred ognjem in tatovi varne, prodaja z najodličnejšim spoštovanjem

Franc Better,

Ljubljana, Stari trg št. 1, nasproti železnega mostu.

(4)

Josip Levec,

trgovec pri mesarskem mostu

kupuje ter po največi ceni plačuje sočnate jabelka, ktere jemlje v vsaki množini. Enako skupuje tudi fižol vsake baže, divji kostanj, žir (bukvico), češminovo lubje ter tudi razne zdravstvene rastline (beladono) i. dr. (1)

Piccoli-eva esenca za želodec.

Katero pripravlja
G. PICCOLI, lekar v Ljubljani.

Ozdravlja kakor je razvidno iz zahvalnih pisem in zdravniških spričeval bolezni v želodcu in trebuhu, bodenje, krč, želodečno in premenjavno mrzlico, zabasanje, hemeroidje, zlatenico, migreno itd. in je najboljši pripomoček zoper gliste pri otrocih.

Pošilja izdelovatelj po pošti v škatljicah po 12 steklenic za 1 gl. 36 novc.

Pri večem številu dobi se primeren odpust.

Izvrstni učinek te esence potrjujejo spričevala več slovečih zdravnikov (Dr. Emil vitez pl. Stöckl, e. kr. vladni svetovalec in deželno-sanitetni poročevalec Kranjske, Dr. D'Agostini, Dr. Cambon, Dr. vitez pl. Goranevecchi, Dr. Pardo v Trstu, Dr. K. Minola, mestni phisikus v Milánu, kakor tudi veliko prečast. g. župnikov in na tisoče oseb, ki so jo rabile in se le njej zahvaljujejo za zopet pridobljeno zdravje).

Cena eni steklenici 10 kr. (5)

Izdelovatelj te esence jo pošilja po pošti v zabojčkih po 12 steklenic 1 gl. 36 kr. Poštne stroške plačujejo p. t. naročniki.

Lekarna
G. Piccoli-ja

„Pri Angelu“

v Ljubljani,

na Dunajski cesti,

je vedno preskrbljena z vsemi zdravili najboljše baže in izvršuje vsako naročilo najhitreje in točno proti poštnemu povzetju.

Poštna zveze.

Odhod iz Ljubljane.

V Novomesto vsak dan ob 6 zjutraj, sprejema blago in popotnike. Prostora je za pet ljudi.

V Lukovco preko Domžal vsak dan ob 7 zjutraj.

V Kočevje preko Velikih Lašč vsak dan ob 1/2 7 zjutraj.

V Kamnik vsak dan ob 1/2 5 popoldne poleti, ob 3 pozimi.

V Polhov Gradec in na Dobrovo vsak ponedeljek, sredo, petek in soboto ob 1/2 5 popoldne poleti, ob 2 pozimi.

Na Ig ob 1/2 5 popoldne poleti, ob 3 pozimi.

Prihod v Ljubljano.

Iz Novega mesta vsak dan ob 2 popoldne.

Iz Lukovce vsak dan ob 5. uri 25 min. popoldne.

Iz Kočevja vsak dan ob 6. uri 20 min. popoldne.

Iz Iga vsak dan ob 8. uri 30 min. zjutraj.

Iz Kamnika vsak dan ob 9. uri 5 min. dopoldne.

Iz Polh. Gradca in Dobrove vsak ponedeljek, sredo, petek in soboto ob 9. uri 15 min. dopoldne.